

แสงธรรมนำชีวิตรุ่งเรือง

ปิยวัฒน์ แสงเย็น

P18032

ข้าพเจ้าอายุ 38 ปี เป็นเจ้าของโรงงานเย็บกางเกงยีนส์ยี่ห้อมหาอินส์ ขายทั้งปลีกและส่ง ทั้งภาคเหนือและภาคใต้ กำลังจะเริ่มขยายกิจการเพิ่มสาขาและโรงงานก่อนจะมาพบแสงธรรมนำชีวิตจากหลวงพ่อ ข้าพเจ้าก็เป็นเด็กมอเตอริไซค์รับจ้าง หาเงินได้แค่วันละไม่กี่บาท เดียวนี้ข้าพเจ้ามีรายได้ถึง 400,000 บาท ภายในวันเดียว

ตอนเด็กข้าพเจ้าลำบากมาก พ่อแม่มีลูก 8 คน ข้าพเจ้าต้องช่วยพ่อแม่ทำนา ตั้งแต่เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เมื่ออายุ 14-15 ปี เห็นคนอื่นเขามีอาหารดี ๆ รับประทาน มีเสื้อผ้าใหม่ ๆ ใส่ นึกถึงตัวเองแล้วน้ำตาไหลเพราะไม่เคยมีเสื้อผ้าใหม่ใส่เลย มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ ผิดกับลูกบ้านอื่น เขาค้าขายฐานะดีมีรถใช้ เมื่อข้าพเจ้าว่างจากการทำนาก็จะไปช่วยเขาฆ่าแหละกล้วยบ้าง นำกล้วยไข่ล่องไปขายถึงสิงห์บุรี อ่างทอง และกรุงเทพฯ เขาก็ซื้อบุหรี่ให้สูบ ซื้อเหล้าให้ดื่ม ค่าแรงได้บ้างไม่ได้บ้าง ใช้ชีวิตเที่ยวเตร่ไม่มีแก่นสารอะไร แต่ด้วยยังหวังความก้าวหน้า จึงไปสมัครเรียนการศึกษานอกโรงเรียนที่จังหวัดกำแพงเพชร ยังไม่ทันสอบเทียบชั้นมัธยมศึกษาก็ต้องหยุดเรียนเพราะไม่มีเงิน แล้วตามแม่ไปอยู่กับป้าที่แม่สอด ข้าพเจ้ากับเพื่อนช่วยป้าเผาถ่าน ซึ่งเป็นงานที่เสี่ยงมาก ต้องใช้ความอดทนสูง ข้าพเจ้าเคยพลาดตกลงไปในเตาครั้งหนึ่ง จึงตัดสินใจออกจากบ้านป้า ขณะนั้นมีญาติคือลูกป้าเป็นเจ้าของโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้า เขากำลังขาดคนพอดีจึงไปอยู่กับเขา แต่เพราะความรู้น้อยและยังอ่อนประสบการณ์ เขาจึงไม่ไว้ใจให้เป็นคนขาย แต่เขามีมอเตอร์ไซค์อยู่หลายคันจึงให้ข้าพเจ้าขับมอเตอร์ไซค์รับจ้าง ใช้เวลาปีกว่าจึงชำนาญทางในกรุงเทพฯ พออย่างเข้าปี

ที่สอง หัวหน้าวินเขาไม่พอใจว่าข้าพเจ้าเป็นคนต่างจังหวัดมาแย่งอาชีพเขา เขาคอยหาเรื่องอยู่บ่อยๆ ข้าพเจ้าไม่ยอมมีเรื่องกับใคร จึงบอกเถ้าแก่ลูกพี่ว่าขอกลับบ้านที่ต่างจังหวัด ไปทำนาอย่างเดิม

ข้าพเจ้าเข้ากรุงเทพ ฯ อีกครั้ง พอดีช่วงนั้นโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าของลูกพี่กำลังขายดีมาก เขาเลยให้ข้าพเจ้าขายกางเกงยีนส์ ให้ค่าแรงวันละ 50 บาท ขายตั้งแต่เช้าถึงตีสอง ลำบากมาก จนเขาไว้ใจให้ข้าพเจ้าขายโดยให้เปอร์เซ็นต์ ข้าพเจ้าจึงเริ่มขายเป็น บริเวณขายเรื่อย ๆ ไปทุกจังหวัด ขายอยู่หลายปีไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเลยก็กลับต่างจังหวัดอีก มีเงินเหลือไปนิดหน่อย พอเงินหมดก็กลับมาขายอีก ทำเช่นนี้อยู่หลายปี ตอนนั้นข้าพเจ้าเริ่มสวดมนต์บ้างแล้วแต่ยังไม่ถูกต้อง ป้าสอนให้สวดชินบัญชร พอพบหลวงพ่อบ้านสอนว่าจะสวดคาถาอะไรก็ได้ แต่อย่าข้ามพระพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ

ข้าพเจ้าไปทำงานขายผ้าอยู่กับน้องสาวแท้ๆ ซึ่งเคยเป็นช่างตัดผ้าในโรงงานมาก่อน แล้วแยกมาทำกิจการส่วนตัวอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์ ทำอยู่หลายปีก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา พอกินพอใช้ไปวัน ๆ

ข้าพเจ้าได้รู้จักหลวงพ่อบ้านเมื่อปี 2534 และได้ทราบคำสอนของท่านจากหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติของหลวงพ่อบ้าน ซึ่งถ้านำมาปฏิบัติแล้วจะสามารถแก้กรรมได้ ข้าพเจ้าจึงเริ่มสวดมนต์บทอิติปิโส และพาหุงมหากา พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ตามที่หลวงพ่อบ้านสอนให้สวดทุกวัน แล้วเริ่มมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน สวดมนต์ทุกเช้า คำ เริ่มมีสติปัญญาขึ้นมาเรื่อยๆ แก้ปัญหาชีวิตได้ ฟังตนเองได้ สอนตัวเองได้ จากนั้นชีวิตของข้าพเจ้าก็เริ่มดีขึ้น จากที่ใจร้อนก็ใจเย็นลง ตอนที่ยังไม่ได้ปฏิบัติธรรม ภรรยา กับข้าพเจ้าพูดตักกันก็ไม่ฟังคำ เตียวก็ด่าทะเลาะกัน หากความสุขไม่ได้เลย พอเข้าไป

กราบหลวงพ่อก่อนหน้าภรรยาผม แล้วก็สอนว่า สามีกภรรยาอย่าทะเลาะกัน เดี่ยว
เงินหนี้หมด ภรรยาข้าพเจ้าตกใจ หลวงพ่อรู้ได้อย่างไร ทำอะไรผิดหลวงพ่อรู้หมดทุก
เรื่อง

หลวงพ่อกับคำกลอนสอนว่า พุทธดีเข้าใจง่าย พุทธร้ายเข้าใจยาก เขาร้ายมา
อย่าร้ายตอบ เขาไม่ดีมาจงเอาความดีไปแก้ไข คนตระหนี่ให้ของที่ต้องการ คนพูด
เหลวไหลเอาความจริงใจไปสนทนา ทานสูงสุดคือการให้อภัยกัน ใจเย็นเหมือน
น้ำแข็งจะลดยเหนือน้ำได้ ใจร้อนเหมือนไฟเผาบ้านเรือนไหม้หมด คนใจร้อนหายใจ
สั้น จะทำอะไรเสียหาย ขาดเหตุผล

ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้ากับภรรยาก็ไม่ทะเลาะกันอีกเลย คิดถึงคำหลวงพ่อก็อ่า
เรารักเขา เขาก็รักเรา เราเกลียดเขา เขาก็เกลียดเรา เราอยากให้เราเมตตาเรา เรา
ต้องมีเมตตาเขาก่อน อยากให้เขาช่วยเรา เราต้องช่วยเขาก่อน

ก่อนที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าหายใจสั้นมาก หลวงพ่อสอนว่า **หายใจ
ให้ถูก หายใจเข้าก็รู้ หายใจออกก็รู้ หายใจเข้ายาว หายใจออก
ยาว** ข้าพเจ้ามาปฏิบัติ 8-9 ครั้ง ครั้งละ 7 วัน ถึงจะกำหนดได้ถูกวิธี หลวงพ่อสอนว่า
เหมือนปลูกมะม่วง ไม่ใช่ปลูกแล้วจะได้กินผลเลย ต้องรอเวลา

ข้าพเจ้ากลับจากวัดแล้วก็ทำเป็นกิจวัตรทุกวัน วันไหนเวลาน้อยก็เดินจงกรม
30 นาที นั่งสมาธิ 30 นาที ข้อสำคัญเดินนั่งต้องให้เวลาเท่ากันจึงจะได้ผล จากนั้นมา
ชีวิตของข้าพเจ้าก็เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ ข้าพเจ้าผ่อนรถปิคอัพได้คันหนึ่ง ทำให้
สามารถมาวัดอัมพวันได้บ่อยขึ้นและพาแม่พี่น้องมาปฏิบัติธรรม น้องชายที่กินเหล้า
เที่ยวเตร่ก็มาบวชเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อก่อน พอสึกไปแล้วกลับเป็นคนดี ตอนนีทำงานเป็น

ผู้จัดการมีลูกน้องเป็นร้อยคน พี่ชายข้าพเจ้าที่เคยผ่อนส่งรถหลายคันแต่ถูกยึดหมด ข้าพเจ้านำคำสอนหลวงพ่อก็คือไปแนะนำให้เขาฟังบ่อย ๆ ว่า คนเราจะทำบุญให้ได้ต้อง ละบาป ถ้าละความชั่วไม่ได้ รวยไม่ได้ ดีไม่ได้ จนกระทั่งเขาเชื่อและมาปฏิบัติธรรม 3 วันบ้าง 7 วันบ้าง สองสามครั้ง กลับไปแล้วดีขึ้นกว่าเดิมมาก ผ่อนส่งรถไม่ถูกยึด เหมือนแต่ก่อน

ต่อมาข้าพเจ้าก็ซื้อบ้าน เป็นบ้านไม้สักทองสองชั้น ทั้งๆที่อยู่ในภาวะเศรษฐกิจไม่ดี กิจการของข้าพเจ้าไม่ตก

ปี 45-46 ที่ผ่านมาข้าพเจ้าเกิดอุบัติเหตุรถพลิกคว่ำ รถและหมดแต่ข้าพเจ้าไม่เป็นอะไรเลย รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์

การได้ฟังเทศน์จากหลวงพ่อบ่อยๆ เป็นผลดีต่อชีวิตมาก ข้าพเจ้าเลิกดื่มเหล้า เลิกเที่ยว แต่ยังคงเล่นหอยอยู่ พอมาถึงวัดหลวงพ่อก็คือเทศน์เรื่องหอยพอดี เหมือนท่าน ทราบ ข้าพเจ้าจึงเลิกเล่นหอยตั้งแต่บัดนั้นมา

สมัยที่ข้าพเจ้าเป็นลูกจ้างขายผ้า ขายได้เท่าไรก็ไม่รวยสักที ได้มาปฏิบัติธรรมที่ วัดอัมพวันจึงระลึกได้ว่าเมื่อ 10 กว่าปีก่อน ข้าพเจ้าเคยขโมยเงินญาติคนหนึ่ง ประมาณ 300-400 บาท ข้าพเจ้าจึงนำเงินไปคืนจำนวน 1,500 บาท โดยที่เขาไม่ ทราบมาก่อนเลย ท่านเจ้าของเงินท่านก็โหสิกรรมให้ ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้าไปขายของ ที่ไหนของไม่หายอีกเลย ขายดีมาเรื่อยๆ

เวลามาปฏิบัติที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจะล้างชามกับล้างห้องน้ำเป็นประจำ ถ้ามี เวลาว่างก็กวาดลานวัด หน้าโบสถ์บ้าง หน้าศาลหลวงพ่อดาบ้าง เพื่อไม่ให้จิตฟุ้งซ่าน เมื่ออยู่ครบ 7 วันแล้ว ข้าพเจ้าจะชวนผู้ปฏิบัติทั้งชายและหญิงขัดห้องน้ำห้องส้วม เคย ชวนได้ถึง 17 คน ช่วยกันล้างทั้งวัดประมาณ 300 ห้อง

คุณแม่ใหญ่ท่านแนะนำข้าพเจ้าว่า ถ้าปฏิบัติกรรมฐานเป็นประจำแล้ว วันไหนไม่ปฏิบัติจะเหมือนขาดอะไรไปอย่างหนึ่ง ถึงเวลาแล้วต้องนั่งสมาธิ นั่นแหละจึงจะได้อผล ดังนั้นควรจะปฏิบัติให้เป็นกิจวัตรประจำวัน ไม่ว่าจะไปขายหรือส่งของตึกขนาดไหน ข้าพเจ้ากลับมาก็ดำเนินเข้าห้องพระก่อน เพื่อปฏิบัติธรรมเจริญกุศลและภาวนา ต่อเนื่องเสมอต้นเสมอปลาย

หลวงพ่อกเคยสอนว่า อุปสรรคในการปฏิบัติมีอยู่ 2 อย่างคือ

1. ปฏิบัติธรรมแล้วไม่ได้ผลจึงเลิกเสีย
2. ปฏิบัติธรรมแล้วรำรอยเจริญก้าวหน้าแล้วไม่มีเวลาปฏิบัติต่อเนื่อง เลิกไปเลย

หลวงพ่อกเคยเตือนลูกศิษย์ของท่านเสมอว่า ถ้าปฏิบัติไม่ต่อเนื่องลุ่ม ๆ ดอน ๆ ไม่เสมอต้นเสมอปลาย

หลวงพ่อบอกว่า **ให้หมั่นจำหมั่นจด สิ่งใดให้จด ให้หมั่นจด หมั่นจำ เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง ไม่เรียนหรือจะรู้ ไม่ดูหรือจะเห็น ไม่ทำหรือจะเป็น จะยำแย่งจนแก่ตาย** เมื่อก่อนข้าพเจ้าไม่เคยจดเลย ขายได้เท่าไรก็ไม่จด รายจ่ายเท่าไรก็ไม่รู้ ขาดทุนหรือกำไรเราก็กไม่รู

เมื่อ พ.ศ.2541-2542 ปีนั้นตรงกับงานนเรศวรมหาราชพอดี ข้าพเจ้าฝันไปว่า หลวงพ่อบอกว่า “ถ้าหลวงพ่อกไม่ขอยมทูตหรือขอมบาลไว้ ปิยวัฒน์ตายแน่” พอวันรุ่งขึ้นผมไปวัดอัมพวันไปเจอแม่ใหญ่ แม่ส้ม ทองยี่ง บอกข้าพเจ้าว่าปี 45-46 ให้มานั่งกรรมฐานเพราะดวงไม่ดี

พ.ศ.2546 ข้าพเจ้าพาลูกน้องไปขายในงานพระธาตุซ้อแฮ จังหวัดแพร่ พอหมดงานข้าพเจ้าก็กลับบ้านประมาณตี 4 ตี 5 ข้าพเจ้าให้หลานซึ่งเป็นลูกของพี่ชายขับรถกลับ เขาหลับในรถข้าพเจ้าพุ่งลงข้างทางในเขตจังหวัดพิษณุโลก รถพลิกคว่ำหลายตลบ กางเกงที่บรรทุกมาตกกระจายเกลื่อนกลาดไปทั่วข้างถนน ข้าพเจ้าเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ นึกถึงคำที่หลวงพ่อบอกในนิมิตว่า “ถ้าหลวงพ่อไม่ขอยมบาลไว้ ปิยวัฒน์ตายแน่” รถข้าพเจ้าใช้ไม่ได้เลยต้องขายเป็นเศษเหล็กไป แต่คนไม่เป็นอะไรเลย นอกจากถลอกเลือดออก ไม่กี่วันก็หาย ข้าพเจ้าได้สอนให้ลูกน้องสวดมนต์กันทุกคน

นี่เป็นเรื่องราวชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อยืนยันผลการปฏิบัติธรรมตามคำแนะนำของหลวงพ่ที่ข้าพเจ้าศรัทธา เคารพสูงสุด